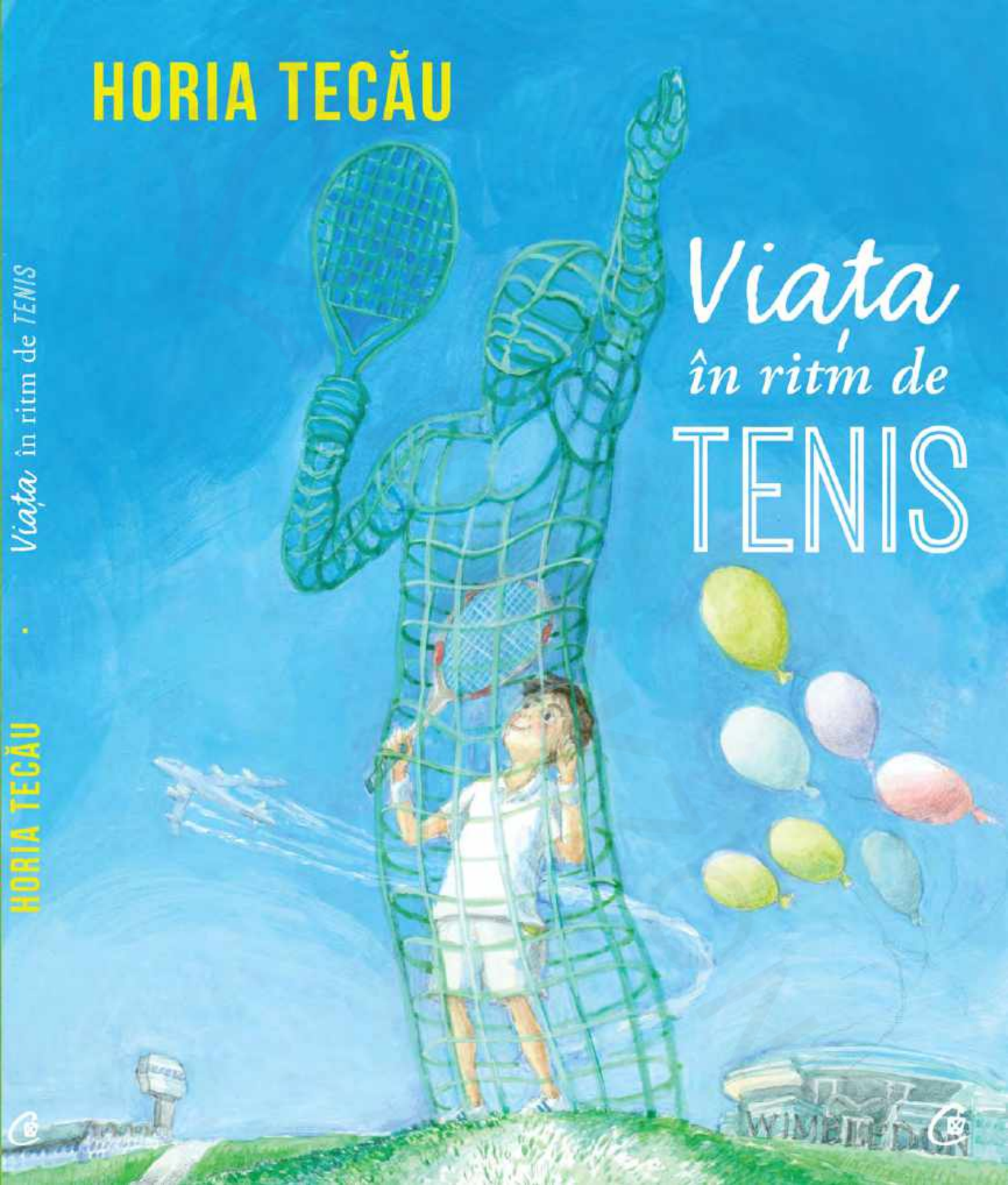

HORIA TECĂU

Viata în ritm de TENIS

HORIA TECĂU

Viata
în ritm de
TENIS

CUPRINS

Introducere / 5

Capitolul I / La început a fost înotul / 9

Capitolul II / Noua mea pasiune: tenisul / 15

Capitolul III / La joacă / 23

Capitolul IV / Mingi, rachete și manșete / 31

Capitolul V / Primul titlu la un concurs național de tenis / 35

Capitolul VI / Tata și scurta lui carieră de antrenor de tenis / 41

Capitolul VII / Academia de tenis Nick Bollettieri / 45

Capitolul VIII / Antrenorii mei / 53

Capitolul IX / Florin Mergea: prietenie și joc în echipă / 57

Capitolul X / Prima dată la un turneu de Grand Slam / 65

Capitolul XI / Andrei Pavel și puterea exemplului / 69

Capitolul XII / Primul titlu de Grand Slam la seniori / 75

Capitolul XIII / Wimbledon 2015 / 79

Capitolul XIV / Cum am ajuns campion mondial / 89

Capitolul XV / O medalie de argint cât una de aur / 95

Încheiere / 98

Scrie-ți și tu povestea! / 100

Tenisul: definiție, reguli și termeni de specialitate / 108

Mic dicționar de nume proprii / 112

Introducere

Te invit să descoperi povestea mea: cum am devenit jucător profesionist de tenis. Contează mai puțin dacă mă știi deja sau nu, dacă ai văzut sau nu vreun meci de-al meu, dacă practici tenisul sau ai ales alt sport ori dacă te vei apuca de tenis după ce citești această carte.

VOI FI FERICIT DACĂ POVESTEA MEA TE VA INSPIRA, **te va ajuta pe viitor** și-ți va rămâne undeva într-o **CĂMĂRUȚĂ A MEMORIEI** alături de alte **AMINTIRI DRAGI**.

Au fost mulți oameni în jurul meu care, într-un fel sau altul, mi-au marcat, modelat și influențat viața. De la părinți, bunici, profesori până la antrenori și alte persoane din anturajul meu, **am învățat** să am încredere în propriile forțe, **să accept** înfrângerile, să am răbdare și apoi să merg mai departe. Cât de departe? Asta nu pot să vă spun, pentru că povestea mea continuă. Viața e un șir de întâlniri care trasează tot atâtea etape, iar întâlnirile cu astfel de oameni contează enorm, mai ales atunci când ești copil, la început de drum și în căutarea propriei identități.

De aceea, aş vrea să-ţi împărtăşesc experienţa mea sportivă, aşa cum mi-am construit-o de mic, aşa cum m-a format şi m-a transformat, atât cât am înţeles-o şi atât cât m-a ajutat să-i înţeleg pe cei din jurul meu.

Prin intermediul acestei cărţi, îţi voi povesti ce înseamnă să ai ***o pasiune***, să ai ***visuri***, să le urmezi, să cazi, să te ridici, să te scuturi şi să ai ***curaj*** s-o iei de la capăt, ce înseamnă să ajungi la performanţă, să ştii cum să te menţii la nivel înalt şi să ajungi să te cunoşti. Am câştigat multe turnee de-a lungul carierei, dar am şi pierdut, am fost supărat, dar întotdeauna am reuşit să-mi recâştig ***încrederea***, liniştea interioară şi pasiunea pentru ceea ce fac. Până la urmă, ***totul e o lecţie***, iar din provocări înveţi cel mai mult!

Fiecare capitol al cărţii prezintă o etapă importantă din viaţa şi din cariera mea şi scoate în evidenţă un sfat, o învăţătură, sper eu, folositoare pentru tine. Tu alegi ce anume vei păstra. La sfârşitul unor capitole primeşti câte o „temă pentru acasă“, un exerciţiu uşor prin care încerc să te fac pur şi simplu să scrii, să notezi diverse impresii şi idei pornind de la lecţia pe care am desprins-o din propria experienţă. Eu, de pildă, am umplut mai bine de zece caiete cu însemnări despre lucrurile pe care le-am trăit, despre meciuri, întâlniri şi călătorii. De asemenea, aş vrea să transformi această carte şi într-un început de jurnal. De aceea am lăsat la final câteva pagini pentru tine, ca să-ţi scrii povestea.

Desigur, ca demersul să fie complet, am adăugat un scurt capitol dedicat regulilor tenisului şi altor termeni specifici, precum şi un mic dicţionar de nume proprii din lumea acestui sport pe care le vei întâlni pe parcursul cărţii.

Acestea fiind scrise, lectură plăcută!

pasiune

visuri, performanță

La început a fost înotul

Capitolul I

Puțini știu că primul sport pe care l-am practicat a fost înotul, și nu tenisul. Eram încă la grădiniță când părinții mei ne-au înscris pe mine și pe fratele meu mai mare, Andrei, la o grupă de înot. Era oarecum firesc, dat fiind că locuiam în Constanța și toată vara ne bălăceam în apa mării. Mai mare rușinea ca un constănțean să nu știe să înoate!

La cinci ani, am și câștigat prima mea medalie de aur la un concurs regional, în proba de 50 de metri spate. Ce emoții am avut! Parcă le simt și acum... N-ai cum să uiți primul succes, îți rămâne în inimă și-n minte pentru totdeauna. A fost prima diplomă pe care am adus-o acasă, iar atunci mi-am dat seama că *îmi doream* să mai primesc și altele. Mama și bunica strângeau cu grijă premiile câștigate de mine și de Andrei. Nu le-a scăpat nimic. Mai aveau puțin și inventau niște diplome doar ca să mai colecționeze ceva. Glumesc, bineînțeles. Au făcut bine, pentru că acum am ce să-ți povestesc.

Povestea cu înotul a picat la momentul potrivit, în sensul că în perioada aceea eu și Andrei, care era mai mare decât mine cu un an și opt luni și cu care, de altfel, semănam destul de tare, ne aflam într-o permanentă competiție. Făceam concurs din absolut orice – chiar și când

mergeam pe stradă. De fapt, cred că e vorba de o etapă cât se poate de firească în relația dintre doi frați, când cel mic vrea mereu să-l întrecă pe cel mare. Așa că Andrei a fost primul meu competitor și împreună ne-am format acel *spirit de competiție* care-i stăpânește pe toți sportivii.

Ca să ajungem la bazinul de înot, plecam pe jos de acasă, de mână cu mama sau cu bunica, luam autobuzul până la capăt de linie și de acolo

mai mergeam puțin. Așa că era mai mult decât un simplu drum la bazinul de înot. Era și o plimbare *în familie*, un ritual care a început să se contureze în viața mea: drumul către antrenament pe care mai târziu aveam să-l fac de mii de ori, în diferite colțuri ale lumii.

Una peste alta, la înot mi-a plăcut tare mult. *Sigur că pentru noi, la vârsta aceea, era mai mult o joacă.* Am învățat să

RECOMAND ORICUI

*ACEST SPORT, INDIFERENT DE VÂRSTĂ; îți pune la treabă **absolut toți mușchii corpului**, contribuie la crearea unei **condiții fizice excelente**, la **procesul de creștere și la menținerea sănătății**. ÎN PLUS, tuturor copiilor le place să se joace în apă.*

De altfel, ÎNOTUL ESTE CONSIDERAT, chiar înaintea dansului, *sportul care are ca rezultat o dezvoltare fizică armonioasă.*

ȘI NU UITA:

MENS SANA

IN CORPORE SANO

(„O minte sănătoasă se află într-un corp sănătos“).

înot în toate stilurile: crawl (liber), spate (care îmi plăcea cel mai mult), bras și fluture.

Și acum, când am timp, merg și înot cu plăcere. E un mod de relaxare și de întreținere la care apelez chiar și în timpul turneelor de tenis la care particip. Ce bine mi-a prins că am învățat devreme!

Așadar, aventura mea sportivă a început în apă, iar după prima participare la o competiție oficială m-am visat campion la înot. **Dumnezeu** însă mi-a oferit altceva. De multe ori, se întâmplă ca performanțele să apară într-un alt domeniu decât cel în care ai început. Important e **să-ți placă** ce faci, să crezi în șansa ta și în puterea de a-ți atinge obiectivul. Pentru că întotdeauna, indiferent că vorbim despre sport sau despre orice altă profesie, trebuie să-ți stabilești un obiectiv clar, **să ai un vis**, să-ți păstrezi credința și să te lași îndrumat.

EXERCIȚIU

Practici vreun sport? Dacă da, ce anume și de ce? Iar dacă nu, ce sport ți-ar plăcea să faci?

Noua mea pasiune: tenisul

Capitolul II

La bazin, totul mergea bine. Apa era cam rece, dar am trecut repede peste asta și mi-am îmbunătățit tehnica și timpii de concurs. În orice faci, e bine să crești, **să-ți dorești** mai mult, să te autodepășești în continuu, fie că e vorba de îmbunătățirea timpului de înot, de execuția mai bună a unei lovituri la tenis, fie de mărirea unei note la școală. **Mă bucuram** de fiecare dată când luam o notă bună sau, firește, când ajungeam la finis înaintea lui Andrei, barometrul meu într-ale competiției.

Nu mă gândeam că lucrurile se vor schimba. Dar să știi că, până la urmă, o schimbare poate fi un dar, așa cum mi s-a întâmplat de multe ori în viață.

Ei bine, într-o zi, bazinul nostru drag s-a închis. La vremea aceea, noi, copiii, nu prea eram la curent cu deciziile oamenilor mari, dar mai târziu am aflat că acea clădire a fost transformată în sală de bingo. Ne-am supărat puțin, dar asta era, trebuia să ne **adaptăm**.

Viața e frumoasă dacă ții cu tot dinadinsul să **gândești pozitiv** și dacă iei în calcul toate resursele și oportunitățile. Așa că părinții au luat repede o decizie și ne-au dus la celălalt bazin din Constanța. Aici însă au început dilemele: era o aglomerație de nedescris, pentru că, în